

Поцілунок

Геннадій Кофанов

Курортний роман. Втім, не роман, а оповіданнячко

Ми дуже поцілувалися.

Федір Достоевський, "Підліток".

Сьогодні, будь-що-будь, я її поцілую, думає Іван Едуардович, потягуючись після сну.

Яскраве ранкове сонце крізь зелень навколишніх санаторних дерев просочується у вікно санаторних апартаментів Івана Едуардовича й, сліплячи йому очі, підтверджує, що наступаючий день буде пляжним, як і планувалося. Напередодні радіо пророкувало зміну теплої хмарності на спекотну безхмарність.

От на пляжі він її й поцілує, навіть незважаючи на її кокетливі заперечення.

Спекотно. Іван Едуардович встає з накрохмаленого санаторного простирадла й, підчепивши ступнями капці, робить кілька гімнастичних рухів, після чого в одних трусах прямує до душу. Скинувши труси й капці, збадьорює себе контрастним – наперемінно то студеним, то жарким – водопровідним дощичком. Ах, хорррошо!

– Ви хто? – запитала вона.

– Прекрасний принц на білому коні, – пожартував він, показавши в посмішці свої здорові білі зуби.

– А я зачаклована царівна, – пожартувала у відповідь вона...

Це тоді, у день їхнього знайомства, майже тиждень тому...

Після душу, розрум'янивши шкіру тертям рушника, Іван Едуардович трусів не надягає. Надягає плавки. На пляжі мальовничого ставка немає кабінок для перевдягання, тому що ставок усього у декількох кроках від корпусів санаторію "Бермінводи", тому мешканці санаторію виходять на пляж уже в купальниках і плавках. На території цього оздоровчого закладу, що має місце у 25 кілометрах західніше Харкова, три гарні ставки, але лише на одному з них є піщаний пляж і човнова станція, а два інших хороші для милування й риболовлі.

Іван Едуардович, почистивши зуби, голиться перед дзеркалом безпечною іноземною, розхваленою в телерекламі бритвою й любується своєю фотогенічною фізіономією. Красень! Йому б не інженером на приладобудівному заводі, йому б із такими зовнішніми даними де-небудь у Голівуді кіноактором... Усяких там Суперменів та Джеймсів Бондів... Не дивно, що жінки йому так охоче віддаються... От тільки ця новенька щось дуже довго ламається. Іван Едуардович уже тиждень до неї фліртується, а вона навіть поцілувати себе не дозволила. Занадто рано, мовляв... Має минути ще декілька там днів, перш ніж... Така молода, майже вдвічі молодша за Івана Едуардовича, а така в цьому аспекті несучасна... І ім'я в неї несучасне, стародавнє: Василиса.

- Василиса? - здивувався він. - Рідке, рідке... Я буду кликати вас Василисою Прекрасною, бо ви дійсно казково гарні...

Ні, чорт забирай, що не кажи, але він дійсно нівроку! Ну хіба даси йому його сорок два? Ну, максимум тридцять із гаком. І чого вона тягне? Інша б на її місці вже давно насолоджувалася б із ним усіма принадастями неплатонічного курортного роману...

Іван Едуардович, стисши губи й випнувши тиском язика шкіру під нижньою губою, зіскрібає лезом з у такий спосіб створеного узвишся виролу за добу щетину. Під самий корінь її! Більшість жінок не люблять, коли мужик при поцілунку колеться...

Його залицяння вона приймає, у принципі, прихильно, із задоволенням приймає в подарунок квіти, але від поцілунків відсахується, наче черниця. Він їй явно подобається. Отже, виходить, вона прагне його поцілунків. Чому ж ухиляється? Побоюється здатися легко доступною? А може, вона, так би мовити, об'єкт надмірно пуританського батьківського виховання? Але хіба може в наш час дівчина, якій вже за двадцять, залишатися незайманкою?! А може, просто кокетує, ламається, набиває ціну... Цілувати! Неодмінно цілувати! Ігноруючи її "не треба!", її відштовхування... Сама ж рада буде! На пляжі. Ні, краще на човні, це романтичніше. Так, візьму напрокат човна, відпливемо під покров гарних плакучих верб, і... Не забути й презервативи, про всяк "пожежний" випадок... Раптом від поцілунків умліємо, збудимося...

Іван Едуардович змиває з обличчя залишки піни й уважно оглядає результат роботи бритвою. Прекрасно! Утирає в шкіру ароматний крем, щоб не щипало...

Вечорами вони гуляли гарним парком й теревенили. Корпуси санаторію "Бермінводи", що в розгорнутому вигляді звучить як "Березовські мінеральні води", - це не сталінські імперські палаци з колонами, шпилями, барельєфами у вигляді орнаменту з колосків, плодів, серпів і молотів, скульптурами пролетарів і колгоспників, та із іншим помпезним прикрашальництвом. Ні, це типові брежнєвські коробки. Прикрасою цього санаторію є не корпуси, а оточуючі їх парк і ставки

Про що Іван Едуардович із Василисою щебетали, любуючись цим парком і цими ставками? Про те, якими віртуозними є солоспіви солов'їв під оркестровий акомпанемент коників чи цвіркунів, або ще якихось скрипкових комах. Про те, який незвичайно яскравий місяць і яка неймовірна череда зірок пасуться над "Бермінводами". Про те, які чудові пахощі випліскують квітучі акації, черемхи та інші ботанічні елементи ландшафту... Типове базікання, що випереджає курортний роман. Але іноді Василиса заговорила про дивне...

- Ну чому ж ти не даєш, як раніше казали, облобизати твої ніжні губки?

- Поки рано... Ну уяви, що я зачаклована царівна, і що якщо мене поцілувати завчасно, то я перетворюся на когось іншого.

- Ну ми ж не діти, Василисо моя Прекрасна; навіщо ці казочки. Ми дорослі люди, хоч ти й молода... Ну, давай...

- Ні, не можна!.. Не ображайся... Не зараз... Потім...

Ні, сьогодні на човні не відвертиться, думає Іван Едуардович, облачаючись у кремові шорти й білу короткорукавну футболку з легковажним зображенням на грудях

мультяшних козаків-запорожців. Що характерно: немає під цією футболкою випнутого пивного пуза, типового для багатьох його однолітків. Іван Едуардович тримає себе в добрій фізичній формі. Якби не ці невеликі проблеми зі шлунком, що змушують його відвідувати санаторії, то можна було б ужити слово "здоров'яга". Він бачив, як, образно висловлюючись, облизувалися на нього представниці прекрасної статі, що оздоровлювалися тут мінеральними водами; з ними в нього все трапилося б дуже швидко; але на фоні Василиси, прекрасної Василиси, усі вони не становлять для нього сексуального інтересу.

Звичайно, він нічого не сказав Василисі про наявність дружини й сина, а свою обручку - металеве свідоцтво про одруження - на час курортного способу життя перемістив, як звичайно, з пальця в кишеньку гаманця. Про її сімейний стан не допитувався, щоб не спровокувати аналогічних розпитів про самого себе. Брехати Іван Едуардович умів, але не любив.

Після дієтичного, але смачного сніданку (як звичайно, наш герой і його обраниця в ідальні примостилися за одним столиком), Іван Едуардович і Василиса, прихопивши килимки для лежання та інші пляжні приналежності, переміщаються з корпусу до ставка. Сонце пекучими променями-щупальцями тягне пляжників, що швидко нагріваються, в освіжаючу вологу. Розстеливши на піску килимок, Василиса скидає зелений пляжний халатик і залишається в мініатюрному за площею салатному бікіні. Уперше Іван Едуардович бачить її настільки оголеною. Попередні дні були хоч і теплими, але хмарними, що запрошували до прогулянок парком, а не до загоряння на пляжі. Іван Едуардович, скидаючи шорти й футболку, із замилюванням пожирає очима її струнке тіло. Ах, хорроша!

Між її такими звабними грудьми наш герой мигцем помічає якусь темну ляпку - чи то татуювання, чи то велику фігурну родимку.

Дзеркальна гладь води - перевернений догори дригом пейзаж - вабить шубовснути у водойму.

Василиса укладає свою русяву косу навколо голови віночком, фіксує приколками, щоб волосся не сильно намокнуло, і вступає в розгонисте дзеркало, гофруючи його поверхню повзучими від гарних ніжок хвилями. Іван Едуардович, не юний, але спортивний, з розгону уривається в рідину, висаджуючи кущі бризок, і занурюється. Майже все дами на пляжі з інтересом повернули голови убік спортивного красеня. Ясні детальні звуки надводного світу змінюються розмазаними гучними приглушеними звуками світу підводного. Іван Едуардович, проштовхуючи себе вперед гребками натренованих рук, просувається в товщі вологи настільки далеко, наскільки дозволяє запас повітря в його натренованій грудній клітці. Випірнувши й відфиркнувшись, наче тюлень, із задоволенням відзначає, що допірнув ледве чи не до середини ставка, досить далеко від берега. Іван Едуардович пальцями вабить до себе Василису, мовляв, пливи сюди, люба. Вона занурюється до підборіддя й пливе.

Вода прозора. При ближчому розгляді виявляється, що темна ляпка поміж грудьми приплилої красуні, - це зображення жаби, сантиметра три завбільшки.

- Несподіване татуювання, - зауважує наш герой, удивляючись у дуже реалістичний нашкірний портрет земноводного. - Зазвичай дівчати носять тату у вигляді метелика, квіточки, рибки або дельфінчика, іноді ящірки або навіть змійки... Але щоб жабу - бачу вперше. Дівчата зазвичай відчують до жаб бридливість, відразу... Що символізує ця тварина? У цьому схована якась алегорія? Або тобі просто подобається, як вони виглядають?

- Це не татуювання, це... Це зроблене іншим... методом, - якимсь неохоче, із трудом підбираючи слова, поправляє вона, не поспішаючи, пливучи поруч із ним назад до пляжу.

- Яким? - майже машинально запитує Іван Едуардович, думаючи про те, як йому хочеться оволодіти її тілом.

Вона задумливо мовчить півхвилини. Потім замість відповіді ставить запитання йому:

- Ти коли-небудь думав про те, що крім цього світу існують і інші світи?

- А, інші виміри, паралельні простори? Чув такі гіпотези.

- І що в цих інших світах трохи інші закони природи, які, з погляду людей тутешнього світу, виглядають казковими чарівництвами. І що чудеса в казках, легендах і міфах тутешнього світу - це відгомони прадавніх знань про ті інші світи...

Ага, вона любить фантастику, думає Іван Едуардович...

Сам Іван Едуардович фантастику категорично не любить, ще з дитинства, і навіть вважає явищем шкідливим. Ну, насправді, яку практичну користь мають небилиці?! Тільки засмічують мозок хибною інформацією. Захоплення фантастикою, казками - це ескапізм, відхід від проблем реального світу в світ мрій, отакий різновид наркоманії, вважає Іван Едуардович. Замість того щоб займатися благоустроєм реального світу, а отут роботи непочатий край, ці так звані фантазери витрачають дорогоцінний час впусту, на створення світів нереальних і на поглинання подібних творінь, у той час як реальний світ залишається настільки невпорядкованим і проблемним, у тому числі й через втрату часу на даремні фантазії... Ні, Іван Едуардович людина раціональна, розсудлива, практична, тому фантастику...

- Я теж люблю фантастику, - бреше Іван Едуардович, дивлячись на Василю чесними очима; як кажуть українці, "позичивши очі в Сірка", або, як говорять великороси, "на голубом глазу".

Якщо я прикинуся її однодумцем, мені легше буде домогтися від неї всього чого прагну, думає наш герой. Так, він не любить брехати. Але коли так прагнеш жінку, яких тільки, як говориться, борошняних виробів не навішаєш їй на вушка. Жінка скоріше відчує симпатію до чоловіка з хорошим смаком, ніж до чоловіка без смаку. Але що таке відсутність смаку й що таке хороший смак? Відсутністю смаку називається смак, який відрізняється від твого власного; а хорошим смаком називається смак, що збігається із твоїм власним. Отже, збреши жінці, що тобі подобається те ж що і їй, і вона вважатиме тебе чоловіком із хорошим смаком.

- Більше того, я сам пишу фантастичні романи, зокрема про чарівні паралельні

світи. Скажу по секрету: я досить відомий письменник-фантаст, – зовсім забріхується Іван Едуардович у прагненні до своєї еротичного характеру мети. – Тільки мої книги видаються під псевдонімом.

– Під яким? – з явною симпатією спрямовує на нього зелені очі чарівна плавчиха.

– Ну... Еее... Гм. Кхе. Справа в тому, що я не маю права, згідно з контрактом із видавництвом, до часу розголошувати таємницю псевдоніма. Цього навіть мої найближчі друзі й родичі не знають. Вибач.

Боячись, що ця шанувальниця фантастики продовжить розпити з настільки слизької для нього теми й швидко викриє брехню, Іван Едуардович різко змінює предмет розмови:

– А давай-но покатаємося на човні.

– Давай.

Вони, спливаючі водою, виходять із водойми на пісок, обтираються рушниками. Разом із рушником Іван Едуардович витяг із сумки непомітно й упаковочку презерватива, швидко сховавши її під гумку плавков.

Човняр, що виявився особою жіночої статі пенсійного віку, видає їм два весла. У дощатий причал тикаються носами, як поросята у свиноматку, кілька човнів, кожен з яких має власне ім'я, написане на борті червоною малярською фарбою. Індивідуум, який підібрав і намалював ці назви, мав, очевидно, почуття гумору. Але гумору чорного. Назви наступні: "Титанік", "Офелія", "Княжна Степана Разіна", "Чапаєв", "Муму", "Китеж-град", "Атлантида"...

Василиса вибирає "Офелію", за благозвучність.

Іван Едуардович ставить на причал весла вертикально, просить її їх потримати й переходить із причалу в човен, балансуючи в хиткій "Офелії", потім приймає від Василиси одне за другим весла й пристиковує їх до кочетів. Нарешті, узявши її за ручку, допомагає переміститися туди ж. Він сідає за весла, вона напроти. Спочатку несиметричними рухами весел Іван Едуардович розвертає човен кормою до причалу, потім симетричними рухає його убік мальовничих очеретів і плакучих верб.

Гребучи й втупившись зіницями в її великі зелені очі, Іван Едуардович декламує напам'ять поезію. От, наприклад, рядки Євгена Плужника:

Ах, флейти голос над рікою –
Цей синій день, і даль, і ти!
З тобою, світлою такою,
Як голос флейти над рікою,
Так легко навмання пливти.

Пускай же човна за водою
В роздолля синявого дня!
Це ж захват – бути молодого;
Це ж спокій – плисти за водою;

Це ж безум – жити навмання!

Як досвідчений донжуан, Іван Едуардович знає, що вірші – хороший ключ до жіночого серця, а через серце й до інших жіночих органів, тому він визубрив цілий ряд невеликих поетичних творів різних авторів і, так би мовити, у боротьбі за жіноче тіло часто-густо пускав у хід цю ефективну зброю.

Весла із плескотом ритмічно зачерпують речовину, іменовану хіміками H_2O . З дерев'яних ластів, що вискакують із рідкого дзеркала, сиплються діаманти. Над водою стрімко й віртуозно, як повітряні аси, гасають елегантні невагомі бабки. Одна з них шустро здійснює посадку на борт човна, вхопившись за деревину чіпкими кігтками, але відразу миттєво лине геть, налякана виринанням весла. Василиса мружиться від сонця й смакує поезію, якою охмуряє її наш герой.

Свого коханця чарівна Діана,
Купаючись, голісінька, в криниці,
Тією наготою так не манить,
Як от мене ця дика чередниця,
Яка в воді полоще покривало,
Відкривши золоту свою косицю.
Палюча спека підсобила мало,
Коли кохання дрожем пронизало.

А це – мадригал великого Петрарки^[1].

Тим часом "Офелія" перетинає ставок і наближається до найбільш віддаленої від пляжу частини берега, де межа води й суші декорована завісами срібlisto-салатних плакучих верб і ширмами смарагдових очеретів, за якими можна зникнути з поля зору решти пляжників.

Іван Едуардович припиняє гребти, але човен за інерцією ще пливе, усе повільніше. І нарешті, завмирає, опинившись у затишному завулку водойми, де існують лише шелестка зелень, хлюпаюча об борт вода й щебечуще своїми птахами небо.

– Пересядь сюди, ближче до мене, – неголосно просить Іван Едуардович, поплескуючи долонею по лаві, на якій сам сидить.

– Тільки, чур, не цілуватися, – попереджає Василиса й пересаджується.

Іван Едуардович ніжно гладить її голі плечі досвідченими пальцями й муркоче їй на вушко, яка вона дивовижно гарна, досвідченим ротом. Проти таких дій Василиса не заперечує.

Заслухавшись компліментами, вона навіть прихиляє русяву голівку з віночком-косою на його могутнє плече.

Тепер час, вирішує Іван Едуардович, палаючи від жаги.

Він обхоплює молоду красуню в салатному бікіні сильними руками, притягає до себе й тягнеться жадібними губами до її ніжних дівочих вуст.

- Ні!!! Не цілуй!!! - вжахється Василиса, відхиляючись і відштовхуючи Івана Едуардовича маленькими кулачками.

Але хіба може така тендітна дівчина протистояти силі такого спортивного чоловіка!

- Не можна!!! Я зачак...

Заплющивши очі, чи то для того щоб не бачити жаху на її прекрасному личку; чи то для того щоб, відключивши зір, зосередитися на дотику; чи то підсвідомо побоюючись ляпасу, Іван Едуардович затискає її ротик на півслові жагучим поцілунком.

І в ту ж мить він перестає відчувати Василису, начебто вона якимсь дивом вислизнула з його чіпких обіймів. І чує тихий сплеск поруч із човном, начебто за борт упустили гаманця із монетами.

Іван Едуардович розплющує очі.

Василиси немає!

Він, вертячись у човні, оглядає весь простір навколо себе.

Її немає, немає, немає!!!

Іван Едуардович зі здивуванням виявляє на дні човна "Офелії" салатне бікіні: ліфчик і плавочки.

- Василиса, ти де?! - неголосно кричить сорокадворічний красень-чоловік на ймення Іван, на прізвище Царевич, продовжуючи озиратися в усі сторони. - Василисааа!

З-під лівого весла у відповідь звучить жаб'яче:

- Ква...

Грудень 2003 р.

[\[1\]](#) Дуже ерудований, скрупульозний та педантичний читач, поглянувши на дату написання цього оповіданнячка, може здогадатися, що присутність у нім даного перекладу мадригалу Петрарки, зробленого Анатолем Перепадею і вперше опублікованого 2009 року, є анахронізмом; що цей переклад доданий сюди за роки після написання "Поцілунку", а отже й описаних подій (якби вони відбувалися насправді, а не були вигадкою автора). Не міг Іван Едуардович цитувати, мовляв, такого перекладу, бо той був йому невідомий, адже надрукований (та й, мабуть, написаний) буде лише за кілька років. І інші українські переклади він читати не міг, бо раніше цей мадригал не перекладався українською. Це правда. Але авторіві так кортіло, щоб тут був присутній саме цей мадригал, що він вимушений був вдатися до анахронізму, вважаючи, що для художнього твору (на відміну від наукового) це стерпно. Якби описані події відбувалися насправді, то Іван Едуардович прочитав би цей мадригал у російському перекладі через брак на той час українського.